костьта на господтря си, та единъ день избѣгало съ пѫтници въ далечна земя. Господарьтъ се разсърдилъ много и решилъ, заради бѣгството на момичето, да накаже майка му. Той повикалъ старата робиня и ѝ казалъ, че отъ сега нататъкъ тя трѣбва да работи два пѫти повече — за себе си и за избѣгалата си дъщеря.

Робинята мълчаливо се поклонила и добавила, че колкото силитѣ и позволяватъ, ще изпълни волята на господаря си. Но скоро тя паднала отъ тежката работа и отъ скрѫбь по дъщеря си и не могла никакъ да работи. Господарьтъ ѝ не искалъ да я храни напразно и решилъ да я погуби, но се боялъ да не се разбунтуватъ другитѣ му роби.

Еднажъ той повикалъ най-вѣрния си слуга, далъ му едно отъ своитѣ кучета и му порѫчалъ да отиде съ него въ близката гора. Казалъ му, че тамъ ще мине старата робиня. Щомъ я види, да пусне кучето и да го насъска да я разкѫса. Слугата обещалъ да изпълни всичко, що му се е казало.

После господарьтъ повикалъ старата робиня и ѝ далъ едно писмо и ѝ порѫчалъ да го отнесе на пощата въ близкия градъ. Когато тя минавала презъ гората, чулъ се гласъ: — Дръжъ!

Веднага върху нея неочаквано се нахвърляло голѣмо куче, повалило я на земята и я сграбчило съ